

תה"ג 28833/07/17 - מדינת ישראל נגד קוהרן ט9063018 כריסטוף (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 28833-07-17 מדינת ישראל נ' כריסטוף(עציר)

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

עותר על ידי עו"ד תום כהן מדינת ישראל

נגד

משיב על ידי עו"ד דוד פאל וליה קוהרן ט9063018 כריסטוף (עציר)

פלוס

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, כריסטוף קוהרן, כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות הונאה בהן הוא מואשם בגרמניה (להלן: "**גרמניה**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין גרמניה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).

2. ביום 12.7.17 הגישה ממשלת גרמניה, באמצעות שגרירות גרמניה בישראל, בקשה (המורכבת משלוש בקשות מאת שתי מדינות מחוז) להסגיר לידיה את המשיב בגין עבירות הונאה (נספחים ג'-ה' לעתירה). ביום 12.7.17 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לגרמניה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הגרמני (StGB): סעיף 263(1) ו- (3), סעיף 263(1) ו- (3) ביחד עם סעיף 22-23 וסעיף 269(1) ו- (3) ביחד עם סעיף 267(3) ו- (4). בהתאם לכך, ביום 13.7.17, הגיש העותר את העתירה דנן.

3. לפי סעיף 2(א) לחוק "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת קשירת קשר לפשע- עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 7 שנות מאסר, עבירת זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר, עבירת זיוף המשפיע על העסקאות- עבירה לפי סעיף 419 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר,

ועבירת שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר).

בקשות ההסגרה

הבקשה הראשונה ממדינת באדן וירטמברג

4. על פי בקשת ההסגרה הראשונה ממדינת באדן וירטמברג עולה כי בין השנים 2015-2017, המשיב הונה או ניסה להונות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידיו כספים רבים שלא כדין. במסגרת הונאות אלה, בין התאריכים 12.1.16-14.1.16, יצר המשיב קשר טלפוני עם נציגת חברת Tesat-Spacecom GmbH & Co.KG, תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותה כי אדם מטעמו, ד"ר שולץ, צפוי ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בסמוך לאחר מכן, צלצל המשיב אל אותה נציגה, הציג עצמו בכזב כד"ר שולץ והורה לה להעביר סכום של כ- 4.9 מיליון אירו לחשבון בנק בהונג קונג במסגרת העסקה הסודית. הנציגה פעלה כמתבקש, כאשר סברה שבכך היא ממלאת את הוראת מנכ"ל החברה. כשנה וחצי לאחר מכן, ביום 9.5.17, ניסה המשיב לבצע הונאה דומה גם מול חברת Alfred Ritter GmbH & Co.KG שבעיר וולדנבוך. המשיב פנה לעובד הנהלת חשבונות של החברה תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותו כי אדם מטעמו, ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמו קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, ביום 15.5.17 וכן בימים לאחר מכן, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותו נציג, הציג עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 984,000 אירו לחשבון בנק בסין במסגרת העסקה הסודית. בטרם הועברו הכספים, התברר לרשויות האכיפה בגרמניה כי חלק משיחות המרמה שביצע המשיב לחברה, שחלקן אף הוקלטו, בוצעו ממספרי טלפון בישראל. במסגרת שיתוף פעולה עם משטרת ישראל, אותר מקום קיום השיחות, וביום 18.5.17 נעצר המשיב בישראל ביחד עם אחר, סמוך לאחר ששוחח עם עובד החברה בטלפון הישראלי. הנזק המוערך מפעילותו העבריינית של המשיב במקרה זה הוא כ- 5 מיליון אירו.

5. ביום 1.6.17 הוציא בית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, גרמניה, צו למעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, מבקשת גרמניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

הבקשה ממדינת נורדרין- וסטפאליה

6. מבקשת ההסגרה של מדינת נורדרין- וסטפאליה עולה כי בין התאריכים 10.5.17-17.1.17 המשיב הונה או ניסה להונות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידיו כספים רבים שלא כדין. במסגרת הונאות אלה, ביום 17.1.17 יצר המשיב קשר טלפוני עם עובדת הנהלת החשבונות של חברת Messe Dusseldorf GmbH, תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותה כי אישה בשם ד"ר שמידט, צפויה ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בסמוך לאחר מכן, התקשרה אישה, שזהותה אינה ידועה לעותר, אל אותה נציגה, הציגה את עצמה בכזב כד"ר שמידט והורתה לה להעביר סכום של 961,255 אירו לחשבון בנק בסין במסגרת העסקה הסודית. הנציגה חשדה כי מדובר במעשה מרמה, ובכך נקטע ניסיון המרמה של המשיב. ביום 20.4.17, ניסה המשיב לבצע הונאה דומה גם מול חברת Schuenburg Service GmbH. המשיב פנה לעובדת הנהלת חשבונות של החברה תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותה כי אדם מטעמו, ד"ר

שמידט, צפוי ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך היום, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותה נציגה, הציג את עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 940,500 אירו לחשבון בנק בסין במסגרת העסקה הסודית. הנציגה חשדה כי מדובר במעשה מרמה, ובכך נקטע ניסיון המרמה של המשיב.

7. ביום 9.5.17, ביצע המשיב הונאה דומה נוספת מול חברת Strabag property and facility GmbH. המשיב פנה לעובד הנהלת חשבונות של החברה תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותו כי אדם מטעמו, ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמו קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך היום, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותו נציג, הציג את עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 984,100 אירו לחשבון בנק קרואטיה במסגרת העסקה הסודית. הנציג פעל כמתבקש, תוך שהוא סבור כי הוא ממלא אחר הוראת מנכ"ל החברה. בהמשך אותו יום יצר המשיב בשנית קשר עם הנציג, בנוגע להעברה כספית נוספת שאותה יש לבצע למחרת, בנוגע לאותה עסקה סודית. למחרת המשיב התקשר לנציג, הציג את עצמו בכזב כמנכ"ל החברה והורה לו להעביר 986,400 אירו לחשבון בנק בסלובקיה, במסגרת אותה עסקה סודית. הנציג פעל שוב כמתבקש, והכסף הועבר לחשבון האמור. הנזק המוערך מפעילותו העבריינית של המשיב במקרה זה הוא כ- 2 מיליון אירו.

8. ביום 14.6.17 הוציא בית המשפט בקלן, מחוז נורדיין-וסטפאליה, גרמניה, צו למעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, מבקשת גרמניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

הבקשה השנייה ממדינת באדן-וירטמברג

9. מבקשת ההסגרה של מדינת באדן-וירטמברג עולה, כי בין התאריכים 8.5.17-18.4.17, המשיב הונה או ניסה להונות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידיו כספים רבים שלא כדין. במסגרת הונאות אלה, בתאריכים 18.4.17 ו- 24.4.17 יצר המשיב קשר טלפוני עם עובדת הנהלת החשבונות של חברת Garant Turen und Zargen GmbH, בעיר וואכסנבורג, תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותה כי אדם בשם ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך, התקשר המשיב, אל אותה נציגה, הציג עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לה להעביר סכום של 947,835 אירו לחשבון בנק בסין במסגרת העסקה הסודית. הנציגה פעלה כמתבקש, תוך שהיא סבורה כי היא ממלאת אחר הוראת מנכ"ל החברה. זמן קצר לאחר מכן, הנציגה חשדה כי מדובר במעשה מרמה, ולאחר בדיקה מול מנכ"ל החברה, הועברה לבנק הודעה למנוע את העברת הכסף למשיב, והוא הושב לחברה. בין התאריכים 24.4.17- 8.5.17 ביצע המשיב הונאה דומה נוספת מול חברת Henrichsen GmbH בעיר שטראובינג. המשיב פנה לעובדת הנהלת חשבונות של החברה תוך שהוא מתחזה למנכ"ל החברה. במהלך השיחה הוא עדכן אותה כי אדם מטעמו, ד"ר שמידט, צפוי ליצור עמה קשר בנוגע לעסקה סודית של החברה. ואכן, בהמשך היום, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותה נציגה, הציג עצמו בכזב כד"ר שמידט והורה לו להעביר סכום של 985,150 אירו לחשבון בנק בסין במסגרת העסקה הסודית. הנציגה פעלה כמתבקש, כאשר היא סבורה שבכך היא ממלאת את הוראת מנכ"ל החברה. המשיב המשיך להיות בקשר עם הנציגה בימים שלאחר מכן, וביום 4.5.17 הורה לה להעביר סכום נוסף של 927,800 אירו לחשבון בנק בסין. הנציגה פעלה שוב כמתבקש, והכסף הועבר לחשבון האמור. המשיב פנה

אל הנציגה פעם נוספת ביום 8.5.17 והורה לה להעביר סכומים נוספים בסך 400,000 אירו בשתי "פעילות". בשלב זה התעורר חשדה של הנציגה כי מדובר במעשה מרמה, ובכך נקטע ניסיון מרמה זה של המשיב. הנזק המוערך מפעילותו העבריינית של המשיב במקרה זה הוא כ- 2 מיליון אירו.

10. ביום 22.6.17 הוציא בית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, גרמניה, צו למעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, מבקשת גרמניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

11. בקשת ההסגרה נתמכה בחומר ראיות שנאסף על ידי רשויות גרמניה ובחומר ראיות שנאסף על ידי רשויות ישראל. הראיות שנאספו על ידי רשויות גרמניה: הצהרות מטעם משרדי התובע הכללי של שטוטגרט ושל קלן, הודעותיהם של עובדי החברות הגרמניות, תכתובות דוא"ל, דוחו"ת חקירה וכן חוות דעת מומחים לעניין זיהוי הקולי של המשיב כמי ששוחח עם המתלוננים והונה אותם. חומר הראיות שנאסף על ידי רשויות ישראל כלל: הודעות המשיב במשטרה, מוצגים שנתפסו בדירה בה נמצא המשיב ומסמכים.

טענות הצדדים

12. לטענת העותר, הסייגים להסגרה הקבועים בסעיף 2ב לחוק אינם מתקיימים בעניינו של המשיב, והדרישה הראייתית של אחיזה לאישום, כאמור בסעיף 9(א) לחוק, נתמלאת. התשתית הראייתית מבוססת על עדויות המתלוננים, תכתובות הדואר האלקטרוני, חו"ד מומחה בעניין השוואת הקולות של הדובר בשיחות הטלפון שהתבצעו. כן, בדירה בה המשיב וחברו טוויל התגוררו, נתגלו ראיות מפלילות רבות לרבות מסמכים מפלילים, כתובות מיילים, טלפונים ניידים, מחשבים וסטיקים אשר כולם קשורים למספר הטלפון ממנו בוצעו העבירות. בעת כניסת השוטרים לדירה נזרק הטלפון, שזו התנהגות מפלילה התואמת את דבריו של עובד חברה בהודעתו לגבי נסיבות סיום השיחה האחרונה עם המשיב. בחקירותיו במשטרה בישראל טען המשיב, כי הגיע לישראל כדי לעבוד ב"כל סנטר" כנותן שירות. הוא שתק כמעט בכל חקירותיו לרבות בהתייחסות לשאלה אם הוא הונה או התחזה לאדם אחר וכאשר נשאל מדוע הוא בוחר לשתוק הוא השיב: **"אני יכול לענות לך בלא, יכולתי לשקר וכל אחד יכול לשקר או לא"**. בשתיקתו ובתשובה זו יש כדי לחזק את הראיות נגדו. גרסת המשיב היתה כי הוא הגיע לישראל על מנת לבצע שיחות שיווקיות עבור חברו. כל שיחותיו בוצעו במהלך שני ביקוריו של המשיב בישראל כ"תייר". העותר ציין כי מהחקירה על ידי רשויות גרמניה עולה שהמשיב התגורר בגרמניה ואמו גרמניה. ב"כ העותר הפנתה להחלטת כבוד השופט ד' מינץ בערר על המעצר בה נקבע, כי התשתית הראייתית המפורטת מספיקה כדי להעמיד את המשיב לדין וסברה כי הכרעתו של כבוד השופט מינץ יפה גם לעתירה גופה.

13. תחילה, טען ב"כ המשיב טענות כלליות ביחס לגישת המדינה לבקשות הסגרה ולמדיניות בקשות ההסגרה, ועל התנהלות העותר בקשר לפגישה שהייתה אמורה להתקיים עם נציג העותר והתבטלה.

אולם, עיקר טענות ב"כ המשיב מופנות כנגד אי עמידה בתנאי ההסגרה. בעניין זה טען ב"כ המשיב, כי העתירה אינה עומדת בתנאי "ההדדיות" בהתאם לסעיף 2א(א)(1) לחוק. לדבריו, רק ישראל פועלת על פי ההסכם בין המדינות האירופאיות, בעוד שהמדינות אינן מסגירות לישראל מבוקשים, כך שלמעשה אין הדדיות, אלא ישראל מקיימת את חלקה בהסכם באופן חד צדדי. ב"כ המשיב הביא 2 דוגמאות לתמיכה בטענותיו.

לגופו של עניין טען, כי בקשת ההסגרה מבוססת על 3 בקשות שונות שהן לצורך חקירה בלבד, בעוד שהסגרה צריכה להתבקש לאחר הגשת כתב אישום. ב"כ העותר הביע חשש שהמשיב יחקר על 180 תיקים נוספים מסוג זה, וכי מטרת ההסגרה היא לחוקרו ולא על מנת להעמידו לדין. בתמיכה לטענותיו הפנה למקרה של **שינקלי** אשר הוגש נגדו כתב אישום רק לאחר שמונה שנים מיום ההסגרה.

אשר להחלטת כבוד השופט ד' מינץ בערר על החלטת מעצר בעניינו של המשיב, ב"כ המשיב טען כי כבוד השופט ד' מינץ ציין בהחלטתו, כי קביעתו בערר אינה כובלת את בית המשפט המחוזי בהחלטתו. מעבר לכך טען, כי הבקשה ונספחיה אינם עומדים בסף הראייתי הנדרש לצורך קבלת העתירה. הוא ציין, כי מעדויות השוטרים לא עולות ראיות לכך שהמשיב וחברו זרקו טלפון מהדירה כשהשוטרים הגיעו לדירתם או שהם היו באמצע שיחת טלפון. אף שוטר לא ראה שמישהו מהם זרק טלפון וכאשר הם הגיעו לדירתם לא שמעו רעשים או שיחת טלפון. כאשר הדלת נפתחה מיד כשדפקו בדלת, השוטרים ראו את המשיב יושב על הספה עם טבלט.

עוד טען למחדל חקירה בכך שלא נעשתה בדיקת טביעת אצבעות על הציוד שהיה בדירה. לדידו, הציוד שנתפס כלל לא היה בחדרו של המשיב, אלא בחדר אחר שהמשיב השתמש בו. עוד הוא הפנה להחלטת כבוד השופט מ' דרורי בהליך המעצר בבית משפט זה, וציין כי ממנה עולה שעוצמת הראיות היא נמוכה מאוד.

עוד ציין ב"כ המשיב, כי בהסגרה מרצון המשיב יאבד את כל זכויותיו, ובכללם עמידתו לדין רק על העבירות בעניינו ולא על 180 תיקים נוספים שינסו להפיל עליו.

בשל האמור לעיל ביקש ב"כ המשיב לדחות את בקשת ההסגרה, ולחילופין ביקש כי אם בית המשפט ישתכנע שיש מקום להסגיר את המשיב, המשיב יהיה זכאי לכל ההגנות והזכויות הקבועות בחוק, כמו הכרה בזמן בו שהה המשיב במעצר בישראל, העמדתו לדין רק בגין האירועים המפורטים בבקשת ההסגרה וקביעת מועד לדיון על מנת שלא יהיה במעצר בגרמניה זמן רב.

14. ב"כ העותר בתשובתה מסרה, כי אדם שמוסגר מרצון זכאי לכל ההגנות והזכויות הקבועות בחוק ההסגרה. אשר להחלטת כבוד השופט דרורי, היא סברה כי בית המשפט העליון הפך אותה. בהקשר זה הוסיפה שהיא אינה טוענת שהחלטת כבוד השופט מינץ ד' מחייבת את בית המשפט המחוזי בהליך העיקרי, אך לא ניתן להתעלם מכך שמדובר באותה תשתית ראייתית.

ביחס לטענת ההדדיות, הפנתה ב"כ העותר לפסיקת בית המשפט העליון, אשר דנה בסוגיית הסגרה אל מול מדינות אירופאיות שאינן מסגירות.

ביחס לטענה על הסגרה למטרת חקירה ולא למטרת העמדה לדין היא הדגישה, כי בבקשת ההסגרה ממשלת גרמניה מבקשת במפורש להעמידו לדין וייתכן כי הוא יחקר בגרמניה לאחר שיוסגר. כן הדגישה, כי לא ניתן להעמידו לדין על עבירות שלא מצויות בבקשת ההסגרה.

15. ב"כ המשיב בתשובתו ציין, כי רוב חומר החקירה נאסף בארץ ולא בגרמניה והזיקה היא לישראל, כך שצריך היה להעמידו לדין בישראל. לסיום הוסיף, כי גרמניה וצרפת אינן מסגירות את אזרחיהן כשמדובר

בישראל, אולם בתוך האיחוד האירופאי הן כן מסגירות, כך שהאמנה היא חד כיוונית, ולכן בקשת ההסגרה לא עומדת בחובת ההדדיות הקבועה כתנאי בחוק.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

16. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

17. סעיף 2א לחוק מציב מספר **תנאים מצטברים להסגרה**, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וגרמניה על האמנה האירופית בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה לא חלק ב"כ המשיב. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות של תנאי זה חלק ב"כ משיב.

18. בסעיף 9 לחוק ההסגרה קבוע תנאי נוסף להסגרתו של אדם והוא כי יש להוכיח את קיומו של בסיס ראיתי אשר על פיו ניתן היה להעמידו לדין בישראל בגין אותה עבירה: **הנטל הראיתי** הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע באופן חוזר ונשנה כי הרף הראיתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על המשיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, כי הליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.09), בפסקה 17: **"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה**

לאישום".

מן הכלל אל הפרט

19. בענייננו, המחלוקת בין הצדדים נסבה על התקיימות תנאי "ההדדיות" בגינו ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. בסוגיית ההדדיות הוטעם, כאמור, כי אין בין ישראל לגרמניה "הדדיות ביחסי הסגרה", הואיל וגרמניה אינה מסגירה את אזרחיה לישראל כמו מדינות אירופה אחרות, שאינן מסגירות את אזרחיהן למדינת ישראל. כמו כן הצדדים חלוקים ביחס לשאלה האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי להסגרה. אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לכך שלא מתקיימים הסייגים להסגרה המנויים בסעיף 2ב(א) לחוק.

הדדיות

20. עקרון ההדדיות מעוגן בסעיף 2א(א) לחוק אשר קובע כי **"מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת"**. על חשיבותו של עקרון זה עמד בית המשפט העליון בע"פ 8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה:

"אינטרס נוסף המוגשם באמצעות הצטרפותה של ישראל לאמנות הסגרה, כדוגמת אמנת ההסגרה עם ארצות-הברית, הוא עקרון ההדדיות. ...עקרון ההדדיות הוא בעל משקל רב בדיני ההסגרה והוא זה שלמעשה מאפשר את קיומם, שכן אף מדינה לא היתה מסכימה להסגיר מבלי שתדע כי בבוא העת אף בקשתה שלה להסגרה תיענה בחיוב" (ע"פ 8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה ([פורסם בנבו], ניתן ביום 21.9.2010, בפסקה 22; ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 563-566 (2002)).

21. כאמור, טענתו של ב"כ המשיב בהקשר זה היא, כי תנאי ההדדיות לא מתקיים מקום בו ישראל מסגירה את אזרחיה למדינה אשר אינה מסגירה את אזרחיה שלה למדינות זרות ובכללן ישראל. טענה זו נדונה ונדחתה בעבר על ידי בית המשפט העליון. נקבע כי תנאי ההדדיות בכל זאת מתקיים, במצב בו המדינה אמנם אינה מסגירה את אזרחיה בגין מעשיהם מחוץ לגבולותיה, אך היא שופטת אותם בעצמה על אותם מעשים וזאת מכוח העיקרון של "או הסגרה או שפיטה". **"די בכך שהמדינה המבקשת מעמידה לדין את אזרחיה אשר ביצעו עבירות מחוץ לשטחה חלף הסגרתם בכדי לקיים את דרישת ההדדיות וזאת מכוח העיקרון של 'או הסגרה או שפיטה'"** וכי עיקרון זה עולה בקנה אחד ומתיישב עם עיקרון ההדדיות (ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11) (פיסקה 19 לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן).

ויפים בהקשר זה דבריו של כבוד השופט מ' חשין, בע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.5.02):

"הדדיות בהקשר של הסגרה אין פירושה אפוא אקוויוולנטיות מוחלטת אלא הדדיות בערך ובקירוב, אקוויוולנטיות מהותית ועקרונית. זה הרקע לפירוש ההדדיות בהסגרה, ועל רקע

עמוד 7

זה מסכימים הכל כי העיקרון של 'או הסגרה או שפיטה' עולה בקנה אחד ומתיישב עם עקרון ההדדיות. אין אקוויוולנטיות מלאה בין שתי החלופות, אך במהותה ובליבתה מתקיימת דרישת ההדדיות (הגמישה). כך תושג התכלית העיקרית, וכך ניהנה מפרייה של ההדדיות: שיתוף פעולה בין המדינות" (שם, פסקה 57).

22. ב"כ המשיב לא הוכיח טענתו זו מלבד הזכרת שני מקרים בודדים ולא העלה טעם המצדיק סירוב להתקיימות כל התנאים לבקשת ההסגרה. יוער, כי גם אם נצא מתוך נקודת הנחה שנכונה טענת ב"כ המשיב כי גרמניה אינה מסגירה את אזרחיה למדינות זרות, הרי שכדי לקבוע שתנאי ההדדיות אינו מתקיים, היה עליו להוכיח כי היא אינה שופטת בעצמה את המבוקשים. טענה זו לא נטענה על ידי ב"כ המשיב. מכאן, שיש לדחות את טענתו בדבר העדר הדדיות, כל עוד ישנה אפשרות שגרמניה שופטת בעצמה את מבוקשי ההסגרה, ועל כן עומדת בתנאי ההדדיות.

דיות הראיות

23. ליבת חומר הראיות נאסף על ידי רשויות גרמניה וחומר ראיות נוסף נאסף על ידי הרשויות בישראל. הראיות שנאספו על ידי רשויות גרמניה כוללות: הצהרות מטעם משרדי התובע הכללי של שטוטגרט ושל קלן, הודעותיהם של עובדי החברות הגרמניות, תכתובות דוא"ל, דוחות חקירה, וכן חוות דעת מומחים לעניין זיהוי קולי של המשיב כמי ששוחח עם המתלוננים והונה אותם. חומר הראיות שנאסף על ידי הרשויות בישראל כולל: הודעות המשיב במשטרה, מוצגים שנתפסו בדירה בה נמצא המשיב ומסמכים.

24. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה היא לברר האם ישנה הצדקה להמשיך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת, ואני סבורה כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים (לכאורה) עליהם הצביע ב"כ המשיב, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראיתית כנגד המשיב. ראיות אלה מקיימות את דרישת ה"אחיזה לאישום".

25. הלכה מושרשת היטב היא, כי "הליך ההסגרה אינו חופף להליך הפלילי ... בבקשת ההסגרה אין בוחנים את המסכת הראיתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום' ... במסגרת הליך הסגרה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות הראיות, או לשקול את משקלן, ובלבד שהן אינן חסרות ערך על פניהן ... יתר על כן, לצורך הליך הסגרה, אין הכרח בצירוף מלוא חומר הראיות הקיים בידי המדינה המבקשת. די בהצגתו של חומר ראיות המשקף בצורה הוגנת את התשתית הראיתית הקיימת כנגד המבוקש" (ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (13.5.09)). ועוד אמר בית המשפט העליון באותו הקשר, "כי הכללתם של תצהירי חוקרים, פרי חקירה שהתנהלה במדינה המבקשת, במסגרת חומר הראיות שהוצג בהליך ההסגרה מתיישבת עם כללי הראיות המקובלים בדיני הסגרה, ויש להתייחס אליהם כראיות קבילות לצורך

הליך הסגרה" (פרשת חזיזה, שם).

26. מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש וכפועל יוצא מכך אינו בוחן את מהימנות העדויות, אני מוצאת, כי חומר הראיות כאמור קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת האחיזה לאישום, הקבועה בסעיף 9 לחוק. מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על עבירה כזאת בישראל. יוער, כי בחינת הראיות בהליך זה נעשתה על פי הראיות שהוצגו לפני. עיון בחומר החקירה שהוצג לפני, מלמד על מארג ראיתי נסיבתי, שיש בו כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום, כדלהלן: בדירה בה שהה המשיב בישראל טרם מעצרו, נתגלו ראיות הקושרות אותו לעבירות בגרמניה; מספרי הטלפונים והמחשבים מהם בוצעו השיחות; תצלומי מסך של פעולות העברת הכספים; גרסתו של המשיב אף היא קושרת אותו לשיחות לגרמניה, לטענתו בשליחותו של טוויל אשר שהה עמו בדירה. אומנם מארג ראיתי זה קושר אף את מי שהיה עמו בדירה, טוויל, אשר הסגרתו לא התבקשה, אך שאלה זו צריכה לעמוד לפתחו של בית המשפט בגרמניה.

27. אשר לטענת העותר, כי בקשת ההסגרה היא לצורכי חקירתו נוכח 180 תיקים נוספים מסוג זה שנותרו לחקירה, ולא על מנת להעמידו לדין, מצאתי אף לדחות טענה זו, שכן בקשת ההסגרה היא ביחס לעבירות שנתבקשו בה, ולא ניתן יהיה להעמיד את המשיב לדין ביחס לעבירות הנוספות שיתגלו כתוצאה מחקירתו בתיקים נוספים.

28. לבסוף, בהתקיים כל התנאים הקבועים בסעיף 2א לחוק ההסגרה, ולאחר שהוכח, כי המשיב נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזו בישראל, קובע סעיף 9 לחוק ההסגרה, כי בית המשפט יכריז, כי המשיב הינו בר-הסגרה.

סוף דבר

29. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לגרמניה, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

30. יובהר, כי המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה.

31. המשיב יהיה זכאי לכל ההגנות והזכויות הקבועות לו בדין.

32. המשיב יוחזק במשמורת בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ח, 24 אפריל 2018, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.